

želky, neboť postupem se nemohlo nic změnit na podstatě nároku. Když tedy manželce žalovaného vznikla škoda rozbitím tabule při zasazování podlahy pro žalovaného zaměstnanci žalující strany za spolupůsobení dalších třetích osob, pak může manželka žalovaného (žalovaný jako její postupník) uplatňovati nárok na náhradu škody proti škůdcům samým, avšak nemůže uplatňovati nárok proti žalující straně opřený o ustanovení § 1313 a) obč. zák., jehož by bylo lze použítí jen, kdyby majitelem skleněné tabule a tedy přímým poškozeným byl býval žalovaný sám.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předpis § 1313 lit. a) obč. zák. má na mysli závazky někoho jiného a ručení za osoby, jichž povinný použije při plnění těchto závazků k onomu jinému (srov. rozh. čís. 10645 a 11659 sb. n. s.). Správně dovodil proto odvolací soud, že, když poškozena je toliko manželka žalovaného a ne on sám, nelze použítí v souzeném případě § 1313 lit. a) obč. zák. Nepřípadný je poukaz dovolatelův k tomu, že, ježto škoda manželce způsobená je ve skutečnosti škodou způsobenou manželi, lze podle § 1313 lit. a) obč. zák. uplatnit nárok na náhradu škody způsobené za takových okolností manželce. Zástupčí moc manželova podle § 1238 obč. zák. neopravňuje k tomu manžela a nedá se to odvodit ani z ustanovení § 1029 obč. zák.

Čís. 13800.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).
Jde o služební poměr na určitou dobu (§ 19 zákona), byl-li ujednán na dobu, než nastoupí nový nájemce zaměstnavatelova podniku.
Pokud nešlo o pokračování ve služebním poměru.

(Rozh. ze dne 26. září 1934, Rv I 1207/33.)

Žalobkyně byla ředitelkou v kavárně a v bufetu žalovaných. Služební poměr byl uzavřen na dobu, dokud nenastoupí nový nájemce podniku žalovaných. Dne 1. března 1930 převzal podnik žalovaných nájemce S., jenž vyzval dne 15. března 1930 žalobkyni, by podnik opustila. Žaloba o zaplacení služebních požitků za výpovědní dobu byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně uplatňuje jen dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s., napadajíc především právní názor nižších soudů, že služební poměr mezi žalobkyní a žalovaným byl sjednán na určitou dobu ve smyslu § 19, prvního odstavce, zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. Jde o to, zda v tom, že byl mezi stranami ujednán služební poměr na dobu, než nastoupí nový nájemce podniku žalovaných jest spatřovati ujednání služebního poměru na určitou dobu ve smyslu § 19 zákona o obchodních pomocnících. Právním nižší soudy k této otázce přisvědčily. Nejvyšší soud vyložil v obdobném případě,

uveřejněném pod čís. 5406 sb. n. s., že služebními poměry na určitou dobu nejsou jen ty, jichž konec byl již předem určen přesně podle kalendáře, nýbrž i ony, jichž trvání je ustanoveno s objektivní určitelností, při nichž sejde jen na tom, by vůle smluvníků nepřipouštěla pochybnosti, že takový služební poměr nemá býti poměrem bez určitého trvání, nýbrž že má trvati určitý, byť prozatím podle kalendáře neohraničený čas, o jehož skutečné délce obě strany nemusí prozatím ani míti jistotu. Dovolací soud nemá důvodu, aby se v souzeném případě odchýlil od tohoto stanoviska, jež sdílí i právnická nauka (sr. Mayer-Grünberg: Komentář str. 236—239). Dovolatelka doličuje, že v souzeném případě nelze mluvit o služebním poměru na určitou dobu, ježto okolnost, zda žalovaná strana najde v budoucnosti nového nájemce, jest výminkou, nikoliv určením času. Leč nezáleží na tom, zda jde o výminku, či o určení času ve vlastním smyslu slova. Rozhodným jest, zda strany zamýšlely ohraničiti trvání služebního poměru určitou budoucí událostí, o níž měly za to, že se dostaví. Tento úmysl stran byl nižšími soudy zjištěn. Dovolatelka má dále za to, že tím, že byla i po nastoupení nájemce Františka S-a činna v podniku dalších 14 dnů k příkazu žalovaných, bylo pokračováno ve služebním poměru po uplynutí doby, na niž byl uzavřen, a že proto mohl býti služební poměr zrušen jen po předcházející šestinedělní výpovědi. Leč neprávem. O pokračování ve služebním poměru šlo by jen tehdy, kdyby rozsah a způsob další činnosti zaměstnancovy odpovídal jeho činnosti v původním služebním poměru. V souzené věci však žalobkyně tvrdí, že se účastnila v oněch 14 dnech jen předávání inventáře novému nájemci. Šlo tudíž o činnost, již byla jen likvidována její dřívější činnost jako ředitelky podniku žalovaných, nepokračovala však tím žalobkyně v činnosti, jež byla předmětem služební smlouvy mezi stranami. Ježto, jak dovoděno, šlo o služební poměr ujednaný na určitý čas, nebylo třeba k jeho rozvázání výpovědi a není tudíž opodstatněn žalobní nárok na zaplacení služebních požitků za výpovědní dobu.

Čís. 13801.

Před právoplatným rozhodnutím o přiznání odkladného účinku rekursu povinného, domáhajícího se odložení dražebního roku ve smyslu § 1 odstavec (1) a §§ 5 a 6 zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n., nebylo přípustné dražební rok konati.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R I 804/34.)

Návrh dlužníka, by byl povolen odklad vnucené dražby nemovitosti podle § 1 zákona ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n. soud první stolice zamítl. Proti tomuto usnesení podal dlužník rekurs a navrhl, aby dražební rok, stanovený na 8. března 1934, byl odložen až do pravoplatného rozhodnutí o rekursu. Soud první stolice o tomto návrhu vůbec nerozhodl, nýbrž provedl dne 8. března 1934 dražbu nemovitosti a udělil k ní podmíněný příklep. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i řízení o provedení dražby dne 8. března 1934. Důvody: Povinná strana v rekursu navrhla, by dražební rok ustanovený na 8. března 1934 byl odložen až do právoplatného rozhodnutí o jejím re-